

Sygnatura akt II AKa 280/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 września 2022 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Jarosław Mazurek

Sędziowie: SA Maciej Skórniak /spr./

SA Janusz Godzwon

Protokolant: Joanna Rowińska

przy udziale Waldemara Kawalca prokuratora Prokuratury (...)

po rozpoznaniu w dniu 28 września 2022 r.

sprawy M. A. (1)

oskarżonego z art. 148 § 1 kk w zw. z art. 31 § 2 kk, art. 190 § 1 kk w zw. z art. 31 § 2 kk, art. 157 § 2 kk w zw. z art. 31 § 2 kk, art. 157 § 2 i 4 kk w zw. z art. 31 § 2 kk, art. 217 § 1 kk w zw. z art. 31 § 2 kk, art. 226 § 1 kk i art. 224 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 31 § 2 kk, art. 190 § 1 kk i art. 216 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 31 § 2 kk, art. 191 § 2 kk w zw. z art. 31 § 2 kk, art. 178a § 1 kk w zw. z art. 31 § 2 kk

A. K. (1)

oskarżonego z art. 162 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonego M. A. (1) oraz prokuratora co do obu oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy

z dnia 5 maja 2022 r., sygn. akt III K 42/21

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec M. A. (1) w pkt II części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku ten sposób, że:

- 1) uznaje oskarżonego M. A. (1) winnym popełnienia czynu opisanego w pkt II części wstępnej zaskarżonego wyroku przyjmując, iż dopuścił się go mając w znacznym stopniu ograniczoną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem, i za to na podstawie art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności;*
- 2) w zakresie czynów z pkt VIII i X części wstępnej zaskarżonego wyroku, uznaje oskarżonego M. A. (1) winnym tego, że mając ograniczoną w stopniu znacznym zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem oraz działając w warunkach ciągu przestępstw:
 - a) w dniu 19 kwietnia 2020 roku w Serbach za pośrednictwem komunikatora internetowego M. wyzywał A. R. słowami powszechnie uznanymi za obelżywe;**

b) w dniu 2 sierpnia 2020 roku w G. wyzywał G. P. słowami powszechnie uznanymi za obelżywe, to jest przestępstw z art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie tych przepisów wymierza mu karę 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności;

3) stwierdza, że kara łączna wymierzona oskarżonemu M. A. (1) w pkt VIII zaskarżonego wyroku oraz związane z nią orzeczenie zawarte w pkt XIII utraciły moc;

II. wobec A. K. (1) oraz w pozostałym zakresie wobec M. A. (1) utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

III. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. oraz art. 91 § 2 k.k. łączy oskarżonemu M. A. (1) kary pozbawienia wolności orzeczone w pkt I i III-VII części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku oraz w pkt I ppkt 1 i 2 niniejszego wyroku i wymierza mu karę łączną 16 (szesnastu) lat pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonemu M. A. (1) na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania w dniu 28.06.2020r. oraz od dnia 04.08.2020r. godz. 02:50 do dnia 28.09.2022r.;

V. na podstawie art. 77 § 2 k.k. zastrzega, że warunkowe przedterminowe zwolnienie oskarżonego będzie mogło nastąpić dopiero po odbyciu przez niego 14 (czternastu) lat pozbawienia wolności;

VI. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. R. kwotę 738 zł, w tym należny podatek od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

VII. stwierdza, że koszty postępowania związane z apelacją prokuratora obciążają Skarb Państwa, zaś oskarżonego zwalnia z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, poniesionymi wydatkami w tej części obciążając Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II.AKa.280/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Okręgowego w			

Legnicy z dnia 5 maja 2022 roku, w sprawie sygn. akt III K 42/21			
1. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1. Granice zaskarżenia			
1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.1. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych	

	przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1. Ustalenie faktów				
1.1. Fakty uznane za udowodnione				

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	M. A. (1)	<p>oskarżony był w przeszłości karany sędownie i tak:</p> <ul style="list-style-type: none"> - wyrokiem Sądu Rejonowego w Nowej Soli z dnia 28.12.2017 r., w sprawie sygn. akt II K 305/17, za przestępstwo z art. 290 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk, na karę ograniczenia wolności; - wyrokiem Sądu Rejonowego w Głogowie z dnia 14.12.2018 r., w sprawie II K 1485/18, za przestępstwo z art. 190 § 1 kk, na karę grzywny. 	Dane o karalności	1860-1861
2.1.1.2.	M. A. (1)	<p>Oskarżony od 4.08.2020 roku pozostaje tymczasowo aresztowany do niniejszej sprawy. Przed aresztowaniem oskarżony nadużywał alkoholu oraz używał środków odurzających, pod wpływem których był agresywny.</p> <p>Zachowanie oskarżonego w warunkach pozbawienia</p>	Opinia dyrektora Zakładu Karnego nr (...) we W..	1872-1873)

		<p>wolności ocenione zostało jako zmienne. Początkowo wymagał on dyscyplinowania. Wykazywał agresję werbalną wobec współosadzonych i funkcjonariuszy SW. Pięciokrotnie był karany dyscyplinarnie, a jedynie dwa razy nagrodzony.</p> <p>Obecnie zachowanie to stabilizuje się. Jest zatrudniony, utrzymuje kontakty z rodziną.</p>		
2.1.1.3.	A. K. (1)	oskarżony nie był w przeszłości karany sądownie.	Dane o karalności	1862
2.1.1.4.	A. K. (1)	<p>Oskarżony przebywał w Areszcie Śledczym we W. jako tymczasowo aresztowany w okresie od 4.08.2020 r. do 15.12.2020 r. Zachowanie oskarżonego oceniono jako właściwe, oskarżony przyjmuje postawę regulaminową, przestrzega porządku prawnego.</p>	Opinia dyrektora Aresztu Śledczego we W..	1877-1878
1.1. Fakty uznane za nieudowodnione				

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1. Ocena dowodów				
1.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
2.1.1.1	dane KRK	dowód stanowi informację urzędową, która nie zo-stała zakwestionowana.		
2.1.1.4	Opinia dyrektora Zakładu Karnego nr (...) we W. odnośnie M. A. (1).	Opinia została sporządzona przez uprawniony do tego podmiot, zawiera istotne wiadomości odnoszące się do osoby oskarżonego, a z uwagi na treść opinii oraz wymowę innych dowodów zgromadzonych w toku postępowania, dowód ten należy oceniać jako wiarygodny w całości.		
2.1.1.3.	Dane K.	dowód stanowi informację urzędową, która nie zo-stała zakwestionowana.		

2.1.1.4.	Opinia dyrektora Aresztu Śledczego we W. odnośnie A. K. (1).	Opinia została sporządzona przez uprawniony do tego podmiot, zawiera istotne wiadomości odnoszą-ce się do osoby oskarżonego, a z uwagi na treść opinii oraz wymowę innych dowodów zgromadzonych w toku postępowania, dowód ten należy oceniać jako wiarygodny w całości.	
1.1. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<u>Obrońca z wyboru oskarżonego M. A.</u>	# zasadny	

<p>(1) – adw. M. R. zaskarżył wyrok w części, tj. w punktach od I do XI na korzyść oskarżonego, zarzucając:</p> <p>1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający istotny wpływ na treść orzeczenia, polegający na ustaleniu, że oskarżony M. A. (1) działając w bezpośrednim zamiarze pozbawił pokrzywdzoną życia poprzez uduszenie, wobec czego dopuścił się popełnienia przestępstwa z art. 148 § 1 kk w zw. z art 31 § 2 kk, podczas gdy prawidłowa analiza materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie prowadzi do wniosku, że oskarżony nie miał zamiaru pozbawienia pokrzywdzonej życia, nie dusił jej, a jego zachowanie wyczerpało nie znamiona zabójstwa a przestępstwa opisanego w art. 156 § 1 pkt. 2 kk w zw. z art. 31 § 2 kk;</p> <p>2) błąd w ustaleniach</p>	<p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
--	--

faktycznych
przyjętych za
podstawę
orzeczenia, mający
istotny wpływ na
treść orzeczenia,
polegający na
ustaleniu, że
oskarżony M. A.
(1) po wyciągnięciu
pokrzywdzonej z
samochodu i
zadaniu jej uderzeń
pięściami i kopnięć
nogami, a następnie,
gdy pokrzywdzoną
na powrót do auta
wrzucił, po tym
gdy pokrzywdzona
zaczęła charczeć
wpadł w szal,
ponownie zaczął
pokrzywdzoną
znieważać, obrócił
się i z całej siły zaczął
ją dusić, podczas
gdy oskarżony po
wyciągnięciu
pokrzywdzonej z
samochodu i
zadaniu jej uderzeń
żadnej agresji w
stosunku do
pokrzywdzonej już
nie przejawiał, a po
wsadzeniu jej do
samochodu
pokrzywdzona
okazywała oznaki
życia, poprosiła
oskarżonego A. K.
(1) aby ją przykryć
kocem.

3) błąd w
ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę
rozstrzygnięcia

polegający na uznaniu, że oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów wskazanych w punktach: II, III, IV, V, VI, VII, VIII, IX, X i XI części wstępnej wyroku w sytuacji, gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na przyjęcie, by oskarżony dopuścił się takich czynów, w tym by zachowanie oskarżonego wzbudzało u pokrzywdzonych uzasadnione obawy spełnienia gróźb by dopuścił się zniewagi, a ustalenia Sądu opierają się na sprzecznych ze sobą wewnątrznie zeznaniach świadków, które nie mogą zostać uznane za konsekwentne, logiczne, a w szczególności wsparte na innym materiale;

4) obrazę przepisów prawa materialnego przez błędne zakwalifikowanie czynu zarzucanego oskarżonemu z art. 148 § 1 kk w zw. z art. 31 § 2 kk w sytuacji, gdy prawidłowe ustalenia faktyczne wskazują, że oskarżony dopuścił się przestępstwa z

art. 156 § 1 pkt 2 kk w
zw. z art. 31 § 2 kk;

5) obrazę przepisów
postępowania, to
jest art. 7 kpk
w zw. z art. 410
kpk, poprzez
przekroczenie
zasady swobodnej
oceny dowodów
polegającej w
szczególności na
obdarzeniu
przymiotem
wiarygodności
wyjaśnień
oskarżonego A. K.
(1) w istotnym
zakresie dotyczącym
działania
oskarżonego M. A.
(1), to jest duszenia
pokrzywdzonej L.
S. pomimo, że
wyjaśnienia tego
oskarżonego były
kilkukrotnie
zmieniane, są
wewnętrznie
sprzeczne,
niespójne, a ponadto
nie znajdują
dostatecznego
odzwierciedlenia w
pozostałym
materiale
dowodowym i w
konsekwencji błęd w
ustaleniach
faktycznych przez
bezpodstawne
ustalenie, iż
oskarżony M. A.
(1) działając w
bezpośrednim
zamiarze
pozbawienia życia L.
S. dusił ją za szyję
dłońmi, powodując

jej zgon, podczas gdy oskarżony A. K. (1) wyjaśniał m.in., że po pobiciu pokrzywdzonej przez oskarżonego M. A. (1) (...) pokrzywdzona zdołała powiedzieć, że jest jej zimno i żebym ją przykrył, to ją przykryłem kocem: (...) już potem między nimi nie ma szarpaniny i L. nie jest bita. Nie było tak bym widział, że on w jakimś momencie dusi L.. Nie było tak", co w pełni koresponduje z wyjaśnieniami oskarżonego M. A. (1), który konsekwentnie zaprzecza, aby dusił pokrzywdzoną, przyznał natomiast, że zadawał uderzenia pokrzywdzonej, które dość szczegółowo opisał i co koresponduje z pozostałymi zgromadzonymi dowodami w sprawie: sporządzonymi opiniami z zakresu biologii i genetyki oraz innymi opiniami sporządzonymi przez biegłych, a także z zeznaniami świadka A. K. (2), który stwierdził m.in. że ojciec / oskarżony A. K.

(1)/ mówił mu, że A. jedynie pobił pokrzywdzoną, nie podawał żadnych innych szczegółów,

6) obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, tj. art. 4 kpk poprzez uwzględnienie przez Sąd I instancji okoliczności wyłącznie na niekorzyść oskarżonego;

7) obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, t art. 5 § 2 kpk poprzez nieprawidłowe przyjęcie niewyjaśnionych w procesie wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, co stanowi negację zasady in dubio pro reo, zgodnie z którą wątpliwości nie dających się rozstrzygnąć nie można tłumaczyć na niekorzyść oskarżonego;

Ponadto z ostrożności procesowej w sytuacji braku zmiany przez Sąd Apelacyjny kwalifikacji prawnej czynu zarzucił:

8) rażącą niewspółmierność (surowość)

	<p>orzeczonej za czyn opisany w pkt wyroku wobec oskarżonego M. A. (2) kary 15 lat pozbawienia wolności wyrażającą się w niezastosowaniu dobrodziejstwa nadzwyczajnego jej złagodzenia.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzuty apelacji obrońcy oskarżonego M. A. (1) zasługują na uwzględnienie jedynie częściowo w marginalnym zakresie.</p> <p>Ad. 1 i 2)</p> <p>Apelujący zarzucił zaskarżonemu wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych co do zamiaru oskarżonego pozbawienia życia pokrzywdzonej. Tym samym zakwestionował kwalifikację prawną czynu przypisanego oskarżonemu, uznając, że zachowanie oskarżonego wypełniło znamiona czynu z art. 156 § 1</p>			

pkt 2 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k., a nie czynu z art. 148 § 1 k.k.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że Sąd Okręgowy prawidłowo uznał, że oskarżony M. A. (1) dusząc pokrzywdzoną L. S. działał umyślnie z bezpośrednim zamiarem dokonania zabójstwa. Na podstawie okoliczności sprawy oraz sporządzonych na potrzeby sprawy opinii biegłych sądowych ustalono bowiem, że oskarżony użył znacznej siły, gdyż dusząc pokrzywdzoną spowodował u niej złamanie kości gnykowej i chrząstki tarczowej.

W doktrynie i orzecznictwie zgodnie przyjmuje się, że uduszenie przez nacisk na szyję z reguły świadczy o bezpośrednim zamiarze pozbawienia ofiary życia, bowiem śmierć człowieka w wyniku uciskania szyi z dużą siłą stosunkowo długi czas, jest skutkiem oczywistym i

nieuchronnym dla każdej dorosłej osoby (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 22 lutego 2018 r., II AKa 193/17). Nie może więc ulegać wątpliwości, że duszenie, zwłaszcza że miało ono miejsce już po dotkliwym pobiciu pokrzywdzonej, zmierzało właśnie do spowodowania śmierci w zamiarze bezpośrednim.

Zgodzić należało się z natomiast tym, że oskarżony działał z zamiarem nagłym. W tym miejscu podkreślić należy, że w doktrynie wyróżnia się kilka istotnych warunków, by uznać działanie sprawców takich czynów za popełnione w zamiarze nagłym. Po pierwsze musi pojawić się nieprzewidziany, zaskakujący sprawcę bodziec, który uniemożliwia mu namysł, po drugie - musi nastąpić natychmiastowa reakcja tego sprawcy na bodziec, musi on przystąpić bezzwłocznie do działania. Po trzecie, musi on mieć drastycznie ograniczony czas

decyzji i to nie dlatego, że nie chce on przemyśleć sytuacji, lecz, że uczynić tego nie może. W końcu musi być w subiektywnie dla siebie trudnej sytuacji (zob. Wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 15 listopada 2018 r., II AKA 317/18). Zamiar nagły rodzi się zatem nieoczekiwanie pod wpływem impulsu, a cechuje się powstaniem pod wpływem niespodziewanej emocji i choć sprawca ogarnia swoją świadomością przestępne działanie, to nie rozważa szczegółów swojego czynu. Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy działanie sprawcy spełniło wszystkie z powyższych warunków. Oskarżony działał bowiem impulsywnie, z wielkim ładunkiem agresji, co z kolei było nagłą reakcją na sprzeczkę z pokrzywdzoną, a następnie na charczenie i krztuszenie się pokrzywdzonej, jakie nastąpiło po uprzednim pobiciu jej przez

oskarżonego. Nie sposób przy tym podzielić zarzutów obrońcy oskarżonego, iż zachowanie oskarżonego wypełniło jedynie znamiona z czynu z art. 156 § 1 pkt 2 k.k., skoro bezpośrednim następstwem zachowania oskarżonego był skutek w postaci zgonu pokrzywdzonej, co zostało potwierdzone w opinii biegłego sądowego. Również Sąd Apelacyjny nie znalazł powodów, aby zakwestionować walor dowodowy oraz wnioski sporządzonej w tym zakresie opinii.

Z opinii biegłego sądowego z 26.03.2020 r. (k. 1146) wynika, że bezpośrednią przyczyną zgonu L. S. była ostra niewydolność oddechowa, do powstania której doszło w wyniku uduszenia gwałtownego na skutek wywierania ucisku ręką przez sprawcę na narządy szyi przy jednoczesnym narastaniu odmy opłucnowej lewostronnej

powstałej na skutek uszkodzenia lewego płuca odłamami żeber. Opinię tą Sąd Okręgowy, a za nim Sąd Apelacyjny uznał za wyczerpującą, kompletną, spójną i przydatną dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, w tym kwestii zamiaru sprawcy.

Wbrew argumentom skarżącego, zebrany w sprawie materiał dowodowy w sposób jednoznaczny wyklucza sprawstwo A. K. (1) w dopuszczeniu się zbrodni zabójstwa na pokrzywdzonej. Potwierdzają to zeznania świadków, opinie biegłych, wyjaśnienia samego A. K. (1), jak również wyjaśnienia oskarżonego M. A. (1), który przyznał się do winy (do wszystkich zarzucanych mu czynów) już na pierwszej rozprawie w dniu 10 czerwca 2021 r. Podczas tej rozprawy oskarżony M. A. (1) wyjaśnił też, że nie ma pojęcia dlaczego w styczniu 2021 r. wyjaśniał, iż „przyszedł do samochodu A. K. (3), to jest A.. Zeznawałem, że on ją pobił tam z

tyłu. Tak nie było. Nie mam pojęcia dlaczego wtedy tak wyjaśniałem” (k. 1634 vide). Zwrócić jednak należy, że oskarżony M. A. (1) wielokrotnie zmieniał wyjaśnienia, nawet na rozprawie przed Sądem Apelacyjnym próbując przerzucić odpowiedzialność na K.. Na rozprawie tej zmienił swoje stanowisko i oświadczył „nie przyznaję do zarzutu zabójstwa, bo nigdy nikogo nie zabiłem. Ja się bałem K.. Przyznaje się jedynie do pobicia tej kobiety i wnoszę o ukaranie za to pobicie. Jestem niewinny zabójstwa”. Sąd uznać należało, że oskarżony M. A. (1) jest osobą niewiarygodną w zakresie w jakim kieruje on podejrzenie wobec innych osób próbując odsunąć od siebie odpowiedzialność za spowodowanie zabójstwa L. S.. Sąd Okręgowy miał przy tym podstawy, aby to właśnie wyjaśnienia oskarżonego M. A. (1), w których ten przyznał się do czynów, potwierdzone w tym

zakresie
konsekwentną
relacją A. K. (1),
przy uwzględnieniu
pozostałych
powołanych
dowodów, uznać za
wiarygodną
podstawę do
ustalenia sprawstwa
oskarżonego M.
A. (1), również
w odniesieniu do
spowodowania
skutku w postaci
śmierci
pokrzywdzonej.

Ad. 3.

Wbrew zarzutom
apelacji brak było
w zasadniczej mierze
także podstaw do
zakwestionowania
ustaleń Sądu
Okręgowego w
zakresie
dopuszczenia się
przez oskarżonego
M. A. (1) czynów
wskazanych w
punktach III, IV, V,
VI, VII, IX, i XI.
Sąd ad quo oparł
się tu w istocie na
relacjach wszystkich
świadków, który
zostali powołani
przez prokuratora
oraz relacjonowani
zachowanie się
oskarżonego, a
wymienionych w
części 1.2.2 -1.2.7
uzasadnienia.
Niezależnie czy to
byli świadkowie
spokrewnieni z
oskarżonym, czy

też obcy, czy funkcjonariusze policji podejmujący interwencje wobec oskarżonego, wszyscy oni w sposób niejako identyczny relacjonowali zachowanie oskarżonego. Ten bowiem bez pardonu i bez hamulców, werbalnie, ale też fizycznie, atakował różne osoby, które tylko – w jego mniemaniu – były mu nieprzychylnie. Stąd brak jest podstaw do kwestionowania relacji któregokolwiek ze świadków, w tym B. N. i K. N., A. R. lub G. P.. Fakt, że oskarżony częściowo do czynów się przyznał, a nawet przeprosił, nie ma wpływu na stwierdzenia zaistnienia przestępstwa, a jedynie na kwestię oceny społecznej szkodliwości i wymiaru kary.

Sąd Apelacyjny dokonał jedynie częściowej modyfikacji ustaleń faktycznych w zakresie czynów opisanych w punktach II, VIII i X. W konsekwencji zmienił kwalifikację

części czynów
przypisanych
oskarżonemu. W
punkcie II części
dyspozytywnej, Sąd
Apelacyjny
wyliminował z
kwalifikacji prawnej
czynu ciąg
przestępstw z art. 91
§ 1 k.k., jak również
art. 11 § 3 k.k. Uznać
bowiem należało, że
oskarżony M. A. (1)
w dniu 28 czerwca
2020 r. w Serbach
dopuścił się bowiem
względem B. N. i
jej syna K. N.
przestępstwa z art.
190 § 1 k.k. w zw. z
art. 31 § 2 k.k. – czyli
groźby bezprawnej.
Groził im bowiem
pozbawieniem życia
oraz spaleniem
domu, która to
groźba wzbudziła w
nich uzasadnioną
obawę jej spełnienia.
Za czyn ten
wymierzył mu karę 1
miesiąca
pozbawienia
wolności.

Odnosnie natomiast
czynów opisanych
w pkt VIII i
X części wstępnej
zaskarżonego
wyroku, w ocenie
Sądu Apelacyjnego,
nie wypełniają one
znamion
przestępstwa z art.
190 § 1 k.k. Zauważyć
bowiem należy,
co Sąd Okręgowy
całkowicie pominął,

że opisy czynów przypisanych oskarżonemu, nie zawiera istotnej części znamion przypisanych oskarżonemu przestępstw groźby karalnej tj. tego, że „wzbudziły uzasadnione obawy spełnienia”. Brak jest takich ustaleń również w uzasadnieniu wyroku (pkt 2.1.1).

Przestępstwo groźby bezprawnej z art. 190 § 1 k.k. ma charakter materialny.

Skutkiem jest wywołanie po stronie ofiary uzasadnionej obawy, że wypowiedziane groźby zostaną spełnione.

Wyrażenie, „jeżeli groźba wzbudza w zagrożonym uzasadnioną obawę, że będzie spełniona” należy

interpretować w ten sposób, iż pokrzywdzony winien traktować groźbę poważnie i uznawać jej spełnienie za rzeczywiście możliwe (Mozgawa, Kodeks karny, 2017, s. 567). W konstrukcji przepisu art. 190 § 1 k.k., jest tym elementem, który pozwala ująć

i zweryfikować, czy subiektywne odczucie obawy pokrzywdzonego, co do spełnienia groźby miało obiektywne (uzasadnione) podstawy.

Przedmiotem ustaleń Sądu I instancji winno być to, że pokrzywdzony rzeczywiście obawiał się spełnienia kierowanych wobec niego gróźb. Takich ustaleń niewątpliwie zabrakło, chociaż zeznania świadków w tym zakresie dawały podstawy do dokonania takich właśnie wiarygodnych ustaleń.

Nie wystarczy przy tym, aby pokrzywdzony oświadczył, iż obawiał się spełnienia groźby. Konieczne jest w takim przypadku zamieszczenie takiej okoliczności, stanowiącej istotną część znamion przypisanego przestępstwa, w samym opinie czynu, a stosowanych ustaleń również w uzasadnieniu wyroku.

Okoliczności te zostały jednak przeoczone. Dopiero w następstwie pozytywnych ustaleń, sąd winien dokonać oceny, czy

jego deklarowana przez pokrzywdzonego obawa miała obiektywne i racjonalne podstawy. Obiektywizacja tej podstawy wymaga zaś oceny w oparciu zarówno o osobowość pokrzywdzonego, jak i okoliczności, które pozwalają stwierdzić, że każdy przeciętny człowiek o podobnej osobowości, cechach psychiki, intelektu co pokrzywdzony, w ustalonych okolicznościach, uwzględniając także wcześniejsze ewentualne relacje pomiędzy oskarżonym a pokrzywdzonym, towarzyszące wypowiedziom zachowania, uznałby groźbę za rzeczywistą i wzbudzającą obawę jej spełnienia. Koniecznym jest przede wszystkim zamieszczanie wszystkich znamion czynu w jego opisie w wyroku skazującym, bowiem ujęty w opisie typu przestępstwa zwrot „uzasadniona obawa” jest warunkiem koniecznym karalności

zachowania polegającego na groźeniu innej osobie popełnieniem przestępstwa na jej szkodę lub osoby jej najbliższej. Uzasadniona obawa, w konstrukcji przepisu art. 190 § 1 KK, jest tym elementem, który pozwala ująć i zweryfikować, czy subiektywna odczucie obawy pokrzywdzonego, co do spełnienia groźby miało obiektywne (uzasadnione) podstawy (wyr. SN z 6.4.2017 r., OSNKW 2017, Nr 9, poz. 51. Zob. też wyr. SN z 26.1.1973 r., III KR 284/72, BSN 1973, Nr 5, poz. 95; wyr. SO w Kielcach z 23.12.2013 r., IX Ka 1330/13, Legalis).

Wyrok wprawdzie został zaskarżony także przez oskarżyciela publicznego, ale zakres zaskarżenia w odniesieniu do tego oskarżonego i podniesione zarzuty, odnoszące się wyłącznie do wymierzonej temu oskarżonemu kary (art. 433 § 1 k.p.k.), nie pozwalał Sądowi Odwoławczemu dokonywać ustaleń na niekorzyść oskarżonego i

przesądzić o
sprawstwie
oskarżonego.

Natomiast jeżeli
sprawca jednym
czynem dopuści się
groźby karalnej i
zniewagi,
wystarczające jest
wskazanie w
kwalifikacji art.
190 § 1 k.p.k.
jednak przenosząc
powyższe na grunt
niniejszej sprawy,
opisy czynów
zawarte w punktach
VIII i X części
wstępnej wyroku nie
zawierają
elementu zasadnionej
obawy”. W tych
okolicznościach Sąd
Odwoławczy uznał,
że zarówno czyn
opisany w pkt VIII,
jak i pkt X, wypełniły
w istocie znamiona
przestępstwa
zniewagi z art. 216
§ 1 k.k. i polegały
na tym, że oskarżony
w dniu 19 kwietnia
2020 r. w Serbach
za pośrednictwem
komunikatora M.
wyzywał A. R.
słowami
powszechnie
uznawanymi za
obelżywe (pkt II
ust 2 lit 1); w
dniu 2 sierpnia 2020
r. w G. wyzywał
G. P. słowami
powszechnie
uznawanymi za
obelżywe (pkt II ust
2 lit b). Przestępstwo

zniewagi polega
bowiem na
znieważaniu innej
osoby w jej
obecności albo
choćby pod jej
nieobecność, lecz
publicznie lub w
zamiarze, aby
zniewaga do osoby
tej dotarła.

Mając na względzie,
że prokurator czyny
te objął ściganiem z
urzędu, a oskarżony
przestępstw tych
dopuścił się w
krótkich odstępach
czasu (kwiecień-
sierpień 2020 r.)
z wykorzystaniem
takiej samej
sposobności, zanim
zapadł pierwszy
wyrok, chociażby
nieprawomocny, co
do któregokolwiek
z tych przestępstw,
Sąd Odwoławczy, na
podstawie art. 216 §
1 k.k. w zw. z art. 31
§ 2 k.k. w zw. z art.
91 § 1 k.k. wymierzył
oskarżonemu za te
czyny karę 1
miesiąca
pozbawienia
wolności.

Wobec tych
modyfikacji w
kwalifikacji prawnej
czynów oskarżonego
M. A. (1) należało
stwierdzić, że kara
łączna wymierzona
w punkcie VIII
części
dyspozytywnej

zaskarżonego
wyroku oraz
związane z nią
orzeczenie w pkt
XIII utraciły moc.

Ad 4.

Zarzut naruszenia
przepisu prawa
materialnego może
zostać postawiony
i być skuteczny
jedynie w wypadku,
gdy nie są
kwestionowane
ustalenia faktyczne.
W niniejszej sprawie
tak nie jest, gdyż
skarżący w pkt
1 i 2 swojej
apelacji kwestionuje
właśnie ustalenia
faktyczne, w zakresie
sprawstwa i zamiaru
oskarżonego. W tym
zakresie powody, dla
których zarzutów
tych nie
uwzględniono
znajdują się wyżej.
W tym miejscu
należy przywołać
jedynie, że całość
okoliczności czynu,
a zwłaszcza sposób
uduszenia
pokrzywdzonej,
faktycznie przesądza
o konieczności
przypisania
oskarżonemu
zamiaru
pozbawienia życia,
i to zamiaru w
postaci najbardziej
obciążającej tj.
zamiaru
bezpośredniego. Już
choćby takie

ustalenia nie dają podstawy do przyjęcia tego zarzutu apelacji. Chybione są twierdzenia zarzutu skarżącego, który każe traktować śmierć pokrzywdzonej L. S. jako skutek objęty jedynie nieumyślnością, wynikły z umyślnego zamiaru, którym oskarżony obejmował jedynie wywołanie ciężkiego uszczerbku na zdrowiu (art. 156 § 1 k.k.). Jak już wskazano wyżej, duszenie podjęte ze znaczną intensywnością, w skutek którego doszło do złamania kości gnykowej i chrząstki tarczowej krtani, co skutkowało u L. S. ostrą niewydolnością oddechową w mechanizmie uduszenia gwałtownego i następnie zgonem, przesądza o bezpośrednim charakterze zamiaru. Trudno w tych okolicznościach przyjąć argumentację, że w tej sytuacji oskarżony zmierzał jedynie do wywołania choroby realnie zagrażającej

życiu, ale nie do śmierci

pokrzywdzonej.

Takim wnioskom przeczy także sposób zachowania się oskarżonego już po popełnieniu czynu, gdzie pozostawia on pokrzywdzoną obojętny na jej los. Nie sposób przyjąć, w tych okolicznościach, że oskarżony przypuszcza bezpodstawnie, że śmiertelny skutek nie nastąpi.

Brutalność działania oskarżonego przekonuje, że śmierć pokrzywdzonej mogła być również, choć najprawdopodobniej już później, następstwem jej pobicia poprzedzającego duszenie. W

konsekwencji należy przyjmować, że przyjęta kwalifikacji prawna czynu, w szczególności wobec dokonanych i akceptowanych przez Sąd Apelacyjny ustaleń faktycznych, jest prawidłowa.

Ad. 5.

Sąd Okręgowy dokonując ustaleń faktycznych w zakresie w jakim

ustalił, że to właśnie oskarżony M. A. (1) udusił pokrzywdzoną oparł się na wyjaśnieniach składanych przez podejrzanego A. K. (1). W ocenie Sądu Apelacyjnego taka ocena tego dowodu, w kontekście całości dowodów w sprawie, nie może być traktowana, jako wykraczająca poza zakres swobody sędziowskiego z art. 7 k.p.k. Brak jest podstaw do uznania tej oceny jako dowolnej, która może zostać zakwestionowana na gruncie logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego.

Relacja A. K. (1) jest dostrzegalnie modyfikowana w odniesieniu do tego jak podejrzany relacjonuje uduszenie pokrzywdzonej. Czasem kwestię tę pomija, poprzestając na relacji o pobiciu pokrzywdzonej przez oskarżonego M. A. (1) na zewnątrz samochodu (k. 267-268, 477, 979). W wyjaśnieniach składanych na rozprawie w dniu 10 czerwca 2021 roku (k. 1636), oskarżony podtrzymał właśnie

te wyjaśnienia ze śledztwa, w których wskazuje na sprawstwo (uduszenie) przez oskarżonego M. A. (1) (k. 169) i takie stanowcze twierdzenie przedstawił sądowi. Swoją drogą, oskarżony M. A. (1) na tej rozprawie przyznał się do popełnienia tego przestępstwa.

Nie można nie dostrzegać, a co zostanie szerzej omówione w części poświęconej odniesieniu do apelacji prokuratora wobec A. K. (1), ten pozostawał w relacji z oskarżonym M. A. (1), miał powody się go obawiać w czasie czynu, ale także już w toku postępowania. Zresztą charakter i osobowość oskarżonego może predestynować go do postawy wycofania się, niechęci do podejmowania się trudnych zadań. Można taki wniosek wyprowadzić na podstawie całego jego postępowania ustalonego w sprawie, w szczególności też tego, że nie podjął on próby wezwania pomocy, ale także nie

zdecydował się on na zawiadomienie o przestępstwie w dniu 3 sierpnia 2020 roku, kiedy było pewne, że pokrzywdzona martwa pozostaje w jego samochodzie. Oczekiwał, że to właśnie oskarżony M. A. (1) sam podejmie stosowaną reakcję.

Zasadnicza dla oceny wyjaśnień oskarżonego A. K. (1) jest natomiast to, że ten w żadnym przypadku nie wskazywał na siebie, albo inną osobę, choćby swojego syna A. K. (2), jako choćby biorących udział w agresji wobec pokrzywdzonej. To jednoznacznie kontrastuje z postawą oskarżonego M. A. (1), który przyznawał się do winy, albo w innych przypadkach próbował obciążać A. K. (1), wtedy gdy składał zawiadomienie o przestępstwie, albo A. K. (2) wyjaśniając w śledztwie.

W końcu na sprawstwo oskarżonego M. A. (1) wskazują jego wyjaśnienie składane w toku

postępowania,
zwłaszcza te złożone
na rozprawie przed
sądem, gdzie także
zaprzeczył on
wszystkim innym
prezentowanym
wcześniej wersjom.

Jednocześnie takie
wyjaśnienia
oskarżonego
znajdują istotne
potwierdzenie w
okolicznościach
sprawy. To
wyłącznie M. A. (1)
miał być agresywny
i napaść na
pokrzywdzoną bijąc
ją w samochodzie,
a następnie na
zewnątrz. Brak jest
podstaw do
przyjęcia, że A. K. (1)
włączył się w napaść
na pokrzywdzoną.
Brak jest też śladków
biologicznych
mogących na to
wskazywać. Także
już po czynie, w
wyniku spotkania
mającego miejsce
3 sierpnia 2020
roku rano w domu
K., to M. A.
(1) miał ponieść
odpowiedzialność za
śmierć
pokrzywdzonej. K.
pozostawili
oskarżonemu
sposób dalszego
postępowania.

Nie podważa
wiarygodności
wyjaśnień A. K.
(1) także to,

że ten miałby nie zrelacjonować swojemu synowi szczegółów spowodowania śmierci L. S.. Nie ulega wątpliwości, że oskarżony powiedział swojemu synowi, a także i jego konkubinie A. S., że to właśnie oskarżony A. spowodował śmierć pokrzywdzonej. Jednoznacznie taka była też konkluzja spotkania K. z oskarżonym M. A. (1) w godzinach przedpołudniowych 3 sierpnia 2020 roku.

Wszystko to prowadzi do wniosku, że ocena wiarygodności wyjaśnień A. K. (1) jest poprawna, a odmienne twierdzenia skarżącego należy oceniać jako nieprzekonujące.

Ad. 6.

Sformułowany przez obrońcę zarzut naruszenia art. 4 k.p.k., poprzez nieuwzględnienie dowodów przemawiających na korzyść oskarżonego należy ocenić jako w całości gołosłowny. Ani w samej treści tego zarzutu,

ani w jego uzasadnieniu, nie powołano dowodów, bądź choćby okoliczności istotnych dla sprawy, które zostały pominięte przez Sąd I instancji. Brak jest przy tym w ocenie Sądu Apelacyjnego, okoliczności wykluczających sprawstwo lub zawinienie oskarżonego, które nie byłyby przedmiotem rozważań sądu. Natomiast sama treść wyjaśnień oskarżonego, podlegająca weryfikacji na gruncie oceny wiarygodności całokształtu dowodów, nie może stanowić wiarygodnej podstawy do dokonania ustaleń faktycznych. Dokonanie przy tym ustaleń na podstawie dowodów sprzecznych z wyjaśnieniami oskarżonego, nie daje podstawy do przyjęcia, że sąd dopuścił się stronniczości oceny dowodów, lub pominął okoliczności przemawiające na korzyść oskarżonego. Postawiony przez

obrońcę zarzut w takim kształcie należy oceniać jako chybiony.

Ad. 7.

Obrońca oskarżonego niejako nie zważając na wcześniejsze zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych oraz naruszenia norm procesowych odnoszących się do prowadzenia dowodów, stawia także zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k. W tym zakresie również brak jest argumentacji, która pozwoliłaby Sądowi Odwoławczemu na pogłębioną analizę ustaleń w kontekście takiego właśnie zarzutu apelacji. Wobec braku uzasadnienia w tym zakresie trudno nawet przesądzić, czy zarzut ten należy odnosić do ustaleń w zakresie czynu popełnionego na szkodę L. S., czy też wszystkich czynów będących przedmiotem niniejszego osądu.

Wobec tego, w pierwszym rzędzie należy przywołać w tym miejscu poglądy orzecznictwa, gdzie wskazuje się, że sąd może odwołać się do

reguły in dubio pro reo, jedynie wówczas gdy zachodzą nie dające się usunąć wątpliwości. Reguła ta bowiem nie zwalnia sądu (oraz innych organów postępowania), od obowiązku dokonania ustaleń faktycznych zgodnych z rzeczywistością (ustalenia prawdy obiektywnej), przy zastosowaniu zasadniczych reguł prowadzenia i oceny dowodów, w szczególności zawartych w art. 4, 7 i 410 k.p.k.). Takie stanowisko jest powszechnie podnoszone w orzecznictwie, przywołując choćby ostatnie judykaty w tym przedmiocie: "Przewidziana w art. 5 § 2 k.p.k. zasada in dubio pro reo aktualizuje się dopiero wówczas, gdy po rzetelnym przeprowadzeniu oceny zebranych w sprawie dowodów, w sposób zgodny z wymogami art. 7 k.p.k., pozostają nie dające się usunąć wątpliwości. Wówczas należy je tłumaczyć na korzyść oskarżonego". - postanowienie Sądu Najwyższego z dnia

14 lipca 2022 r.,
w sprawie I KK
265/22, Lex nr
3402057 oraz "Nie
można wprawdzie
wykluczyć sytuacji,
że pomimo wysiłków
sądu pojawią się
wątpliwości, o
których mowa w
art. 5 § 2 k.p.k.,
lecz warunkiem ich
powstania musi
być prawidłowo
przeprowadzone
postępowanie
dowodowe i ocena
dowodów
uwzględniająca art.
7 k.p.k. Nie można
w żadnym wypadku
reguły z art. 5 §
2 k.p.k. traktować
jako prowadzącej do
niwelacji
ewentualnej
wadliwości
postępowania
dowodowego, czy też
oceny dowodów" -
postanowienie Sądu
Najwyższego z dnia
30 listopada 2021
r., w sprawie IV
KS 54/21, Lex nr
3315437. A więc
zastosowanie reguły
in dubio pro reo
byłoby uzasadnione,
jeśli tylko dokonanie
ustaleń faktycznych
na podstawie art. 7
k.p.k., z
uwzględnieniem
zasad logicznego
rozumowania oraz
wiedzy i
doświadczenia
życiowego, nie dało
podstawy do

dokonania
przekonującej oceny
dowodów.

Sąd Okręgowy w
żadnym zakresie
dokonanej przez
siebie oceny, nie
odwołał się do reguły
z art. 5 § 2
k.p.k. Nie podniósł
niemożności
dokonania
prawidłowych
ustaleń na podstawie
wiarygodnych
dowodów. To zaś
jest zasadniczym
warunkiem
odwołania się do tej
reguły. Wprawdzie
takie stanowisko
pozostaje w zakresie
kontroli
odwoławczej, gdzie
można
kwestionować także
niedostrzeżenie
niedających się
usunąć wątpliwości
i nieodwołanie się
przez sąd do
reguły in dubio
pro reo, to jednak
w niniejszej sprawie
nie ma podstaw do
prowadzenia ustaleń
w taki sposób.
Konfrontacja
pewnych wyjaśnień
oskarżonego M.
A. (1), gdzie
ten zaprzeczał, aby
udusił
pokrzywdzoną, oraz
wyjaśnień
oskarżonego A.
K. (1), winna
skutkować
wiarygodnością tego

ostatniego. Tak też, na gruncie art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. sprzeczność między tymi dowodami została rozstrzygnięta na korzyść wiarygodności tego ostatniego. Takie stanowisko sądu nie wykracza poza zakres swobody sędziowskiej.

Ad 8.

Obrońca stawia również zarzut rażącej surowości wymierzonej oskarżonemu kary 15 lat pozbawienia wolności. Istotnie jest to kara w górnej wysokości przewidzianej przez prawo. Sąd Okręgowy w pkt 4 uzasadnienia podniósł i omówił z konieczną starannością szereg okoliczności, które w jego ocenie przemawiały za wymierzeniem właśnie takiej kary. Sąd wskazał, z jednej strony na brutalny i bezwzględny sposób działania oskarżonego, ale także na jego impulsywność, irracjonalność działania oraz niskie pobudki, jakie nim kierowały. Także istotną okolicznością

jest to, że oskarżony dopuścił się ataku, a finalnie zabójstwa, kobiety o filigranowej posturze, która nie była zdolna stawić jakiegokolwiek oporu działaniu oskarżonego, była całkowicie bezbronna. Brutalność oskarżonego była całkowicie nieusprawiedliwiona, atak całkowicie bezsensowny. Wyjaśnieniem oczywiście jest tu uszkodzenie centralnego układu nerwowego i w jego następstwie ograniczenie u oskarżonego w stopniu znacznym zdolności rozpoznania znaczenie czynu i pokierowania swoim postępowaniem. Na proces motywacyjny oskarżonego bezpośredni wpływ miał także wypity w dużej ilości alkohol oraz narkotyki, co przyznawał on sam w swoich wyjaśnieniach. Warto w tym miejscu pamiętać, że oskarżony demonstrował wybuchy agresji w tamtym okresie wobec członków rodziny, ale też wobec innych osób,

szukając zaczepki, aby wyładować agresje. To przesądza o zagrożeniu jakie stwarza on dla społeczeństwa, także osób, które choćby przypadkowo staną na drodze oskarżonego. Wszystko to faktycznie przesądza o konieczności wymierzenia oskarżonemu kary surowej, długoletniego pozbawienia wolności. W tym zakresie aktualnie będą także okoliczności omówione w części poświęconej odniesieniu do zarzutów apelacji prokuratora oraz uzasadnienia wymiaru kary łącznej.

Wnioski

Obrońca oskarżonego M. A. (1) wniósł o:

- zmianę punktu I wyroku poprzez przyjęcie, że oskarżony M. A. (1) w okresie między 2 a 3 sierpnia 2022 roku w miejscowości S. zadał L. S. szereg uderzeń pięściami i kopnięć nogami w okolice głowy i

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

twarzoczaszki oraz w okolice innych części ciała, w tym klatki piersiowej powodując liczne sińce otarcia naskórka, w obrębie twarzy, uszu, szyi, obu barków, klatki piersiowej, obu bioder, obu ud podudzi, lewej stopy, obu ramion, łokci, lewej łopatki i okolic, pleców w górnej prawej okolicy lędźwiowej. lewej okolicy lędźwiowej okolicy krzyżowej górnej i dolnej, ranę w obrębie błony śluzowej ust, złamania żuchwy, złamanie kości nosa, obustronne złamanie żeber i szereg innych obrażeń, co doprowadziło do powstania między innymi odmy opłucnowej lewostronnej, odmy podskórnej lewostronnej, krwiaka opłucnowego lewostronnego, czym spowodował u pokrzywdzonej ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu, z tym ustaleniem, że przestępstwa tego dopuścił się mając w znacznym stopniu ograniczoną zdolność

rozpoznania
znaczenia czynu i
pokierowania swoim
postępowaniem, to
jest przestępstwa z
art. 156 § 1 pkt. 2 kk
w zw. z art. 31 § 2 kk;

- zmianę
zaskarżonego
wyroku w punktach
II, III, IV, V,
VI, VII, VIII, IX,
X, XI i orzeczenie
odmiennie co do
istoty sprawy
poprzez
uniewinnienie
oskarżonego od
zarzucanych mu
w tych punktach
czynów:

z ostrożności
procesowej w
sytuacji braku
zmiany kwalifikacji
prawnej czynu,
obrońca wniósł o
zmianę
zaskarżonego
wyroku poprzez
wymierzenie
oskarżonemu kary
pozbawienia
wolności w niższym
wymiarze przy
zastosowaniu
dobrodziejstwa
nadzwyczajnego jej
złagodzenia

ewentualnie

o uchylenie
zaskarżonego
orzeczenia i
przekazanie sprawy
Sądowi I instancji

do ponownego rozpoznania.		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
<p>Zarzuty apelacji obrońcy oskarżonego M. A. (1) okazały się zasadne jedynie w nieznacznym stopniu, co skutkowało zmianą w zakresie czynów przypisanych oskarżonemu w pkt II, VIII i X, a w konsekwencji co do kwalifikacji prawnej czynów przypisanych oskarżonemu w pkt VIII i X oraz wymierzenia nowej kary za te przypisane oskarżonemu przestępstwa.</p> <p>Zasadnicze zarzuty apelacji obrońcy oskarżonego nie mogły zostać zaakceptowane, a w konsekwencji Sąd Apelacyjny nie mógł podzielić wniosków apelacji w zakresie uniewinnienia oskarżonego, przypisania mu czynu (pkt I części dyspozytywnej wyroku) o łagodniejszej</p>		

<p>kwalifikacji prawnej, a także wymierzenia łagodniejszej kary.</p>		
<p>3.2.</p>	<p>Prokurator Prokuratury (...)w G.w swojej apelacji zaskarżył wyrok w części dotyczącej odpowiedzialności A. K. (1) oraz w części dot. M. A. (1) w zakresie rozstrzygnięcia o karze zarzucając:</p> <p>I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a mający istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia polegający na przyjęciu przez Sąd I instancji niepoprawnego wniosku, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwolił na przypisanie A. K. (4) winy w zakresie odpowiedzialności za czyn polegający na nieudzieleniu L. S. pomocy w chwili znajdowania się przez nią w sytuacji zagrożenia dla życia i zdrowia, bez narażania swojej osoby na podobnie niebezpieczeństwo, podczas gdy relacje samych oskarżonych wskazywały na to,</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

iż A. K. (1) winien zareagować z odpowiednią stanowczością na zachowanie M. A. (1) i to w okresie wcześniejszym, albowiem część agresywnych zachowań tego drugiego miała miejsce na pewien moment przed wyciągnięciem kobiety z pojazdu, zaś fakt wprowadzenia się przez A. K. (1) w sposób samodzielny w stan co najmniej po użyciu alkoholu nie mógł być interpretowany, jak to uczynił Sąd I instancji, jako okoliczność łagodząca, w rozumieniu zmniejszenia u oskarżonego możliwości psychomotorycznych i tym samym niemożności reakcji na zachowania agresywne M. A. (1), lecz powinien być potraktowany jako element jego zawinienia, nadto zastana stacja nie wymagała od niego podjęcia działań li tylko o charakterze użycia siły związanej z próbą odciągnięcia M. A. (1) od pokrzywdzonej, mógł on podjąć działania o innym charakterze,

tymczasem nie podjął żadnych, choć mógł je przedsięwziąć. albowiem nie istniało realne niebezpieczeństwo podjęcia przez M. A. (1) zachowań o cechach agresji w stosunku do jego osoby

II. rażąca niewspółmierność kary, i to rozumianej jako kara jednostkowa za czyn pisany w punkcie I części wstępnej wyroku, ale też i kary łącznej orzeczonych wobec M. A. (1) w sytuacji, gdy sposób działania, skala, stopień agresji jakiej dopuścił się wobec znacznie słabszej od siebie kobiety, wielka ilość obrażeń zewnętrznych, jak i wewnętrznych oznaczających dla pokrzywdzonej skrajne cierpienie, w końcu zadanie śmierci w mechanizmie brutalnego duszenia, a także zupełnie niezrozumiała motywacja działań, to jest zwrócenie się pokrzywdzonej do niego w ramach utarczki słownej po nielubianym, ale funkcjonujących w jego toczeniu

	<p>pseudonimie, działanie pod wpływem środków odurzających i alkoholu wpływających na wzrost skali agresji i brak kontroli emocji (przy czym zupełną świadomość tego faktu oskarżony M. A. posiadał) uzasadniały wymierzenie oskarżonemu kary jednostkowej za czyn z art. 148 §1kk i tym samym kary łącznej pozbawienia wolności w dużo wyższym wymiarze, tak łagodnego zaś potraktowania nie uzasadniała okoliczność, iż czynów mu zarzuconych, w tym zabójstwa, dopuścił w stanie ograniczonej poczytalności w rozumieniu art. 31 § 2 kk.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Ad. 2.</p> <p>Apelacja prokuratora zasługiwała na uwzględnienie jedynie częściowo.</p> <p>Ad. I.</p>			

Prokurator
Rejonowy w
Głogowie zarzucając
wyrokowi błąd w
ustaleniach
faktycznych wskazał
na przesłanki, które
miałyby dawać
podstawę do
dokonania
odmiennego, niż
uczynił to Sąd ad
quo, ustalenia w
przedmiocie
odpowiedzialności
oskarżonego A. K. (1)
za czyn polegający
na nieudzieleniu L.
S. pomocy w
chwili znajdowania
się przez nią w
sytuacji zagrożenia
życia i zdrowia,
bez narażenia swojej
osoby na podobne
niebezpieczeństwo.

Sąd Apelacyjny w
całości podzielił
ustalenia Sądu
Okręgowego, że
oskarżony nie miał
realnie możliwości
udzielenia pomocy
L. S. bez narażania
siebie na podobne
niebezpieczeństwo.

Wynika to przede
wszystkim z
charakteru i
okoliczności
popelnionego przez
M. A. (1) czynu.

Warunkiem
odpowiedzialności
za przestępstwo z
art. 162 k.k.
jest świadomość
sprawcy, że inna

osoba znajduje się w położeniu grożącym bezpośrednim niebezpieczeństwem utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu i uchylenie się tegoż sprawcy od udzielenia pomocy, mimo że może on jej udzielić bez narażenia siebie samego lub innej osoby na takie samo niebezpieczeństwo.

Jak zostało wskazane już na wstępie, oskarżony M. A. (1) działał z zamiarem nagłym, a samo zdarzenie trwało bardzo krótko i miało brutalny przebieg. Pomiędzy pobicie na zewnątrz samochodu, a podjęciem duszenia pokrzywdzonej wystąpił zbyt mały odstęp czasowy na podjęcie przez oskarżonego A. K. (1) odpowiedniej reakcji. Według relacji oskarżonego A. K. (1), ale należy to wnieść także z relacji oskarżonego M. A. (1), w tym zwłaszcza z relacji jaką ten złożył w toku wizji lokalnej (k. 213-223), ataki na pokrzywdzoną nastąpiły bardzo szybko, bezpośrednio jeden po drugim.

Oskarżony A. K. (1) miał więc naprawdę bardzo mało czasu, aby uzyskać rozeznanie w jakim stanie znajduje się pokrzywdzona, stwierdzić stan zagrożenie dla jej życia oraz podjąć próbę udzielenia jej pomocy. Opinia biegłego lekarza sądowego J. S. złożona na rozprawie w dniu 20 stycznia 2022 roku (k. 1720-1721) przesądza, że uduszenie, a to biegła wskazała, jako bezpośrednią przyczynę zgonu, prowadziło do śmierci w ciągu kilku minut. Udzielenie pomocy mogło polegać na udrożnieniu układu oddechowego, albo zaintubowaniu. Wymagało fachowej wiedzy medycznej. Najistotniejsze wydaje się jednak, że wstrzymanie wentylacji prowadzi do śmierci w bardzo krótkim czasie.

Ma rację skarżący argumentując obszernie w swojej apelacji, że obowiązek udzielenie pomocy z art. 162 k.k. jest powszechny i niezależny od

skuteczności tego działania. Musi być ono jednak podjęte wobec osoby żywej. W niniejszej sprawie gwałtowne działania oskarżonego M. A. (1), muszą prowadzić do ustalenia, że w momencie, kiedy A. K. (1) zorientował się (nabrał przekonania), że pokrzywdzona jest w stanie bezpośredniego zagrożenia życia, wymaga natychmiastowej pomocy, mogła już nie żyć. Tu właśnie należy odwoływać się do reguły in dubio pro reo z art. 5 § 2 k.p.k. i wątpliwości faktyczne rozstrzygać na korzyść oskarżonego.

Trafnie także Sąd Okręgowy podnosi, że sprawcą przestępstwa może być jedynie osoba mogąca udzielić pomocy bez narażenia siebie lub innej osoby na niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu. Bezpośrednie niebezpieczeństwo to zagrożenie, które istnieje realnie i aktualnie lub zbliża

się nieuchronnie. To stan lub sytuacja niebezpieczna, w której zachodzi wysoki stopień prawdopodobieństwa, że zaraz lub w bliskiej perspektywie czasowej dojdzie do nastąpienia niekorzystnych skutków w postaci ciężkiego uszczerbku na zdrowiu lub zejścia śmiertelnego osoby znajdującej się w obliczu niebezpieczeństwa dla jej najcenniejszych dóbr (por. wyr. SN z 3.12.1999 r., II KKN 377/97, KZS 2000, Nr 5, poz. 18 oraz wyr. SA z K. z 4.10.2007 r., II AKa 132/07, Prok. i Pr. 2008, Nr 5, poz. 33).

W ocenie Sądu Apelacyjnego zgodzić się należy z twierdzeniem, że agresywne zachowanie oskarżonego M. A. (1), w tym wcześniejsze pobicie L. S., stworzyło dla oskarżonego A. K. (1) bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu. Oskarżony M. A. (1) nie tylko nie reagował na wezwania do

uspokojenia się, ale też dał A. K. (1) jednoznaczny sygnał, że ma się nie wtrącać. Oskarżony K. wskazuje w swoich wyjaśnieniach, a potwierdza to też oskarżony M. A. (1) wyjaśniając w dniu 7 stycznia 2021 r. (k. 899) podając: „Potem zauważyłem, że A. chciał chwycić telefon i powiedział, że musi zadzwonić do syna. Ja mu ten telefon wyrwałem i położyłem na podszyciu od swojej strony. Nie mógł telefonu dosięgnąć. Ja przestraszyłem, że on do kogoś zadzwoni. L. się z tyłu ruszała i stękała”. Trzeba odnotować, że takiej treści wyjaśnienia oskarżonego nie powtórzyły się już więcej. Nie mniej, przyjmując taką wersję wypadków, nie może ulegać wątpliwości, że oskarżony A. K. (1) miał prawo się obawiać brutalności oskarżonego M. A. (1). A w sytuacji, kiedy sprzeciwiłby się mu, choćby chcąc wezwać pomoc, należy przypuszczać w stopniu granicznym z pewnością, że zostałby on

napadnięty z taką samą brutalnością jaką oskarżony wykazał się wobec L. S.. Udzielając pomocy pokrzywdzonej musiałby się on narażać niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu. Ustawa nie wymaga w tym przypadku, aby było to niebezpieczeństwo bezpośrednie, co akurat w realiach niniejszej sprawy nie ma istotnego znaczenia.

Sąd Okręgowy wskazuje też na cechy fizyczne obu oskarżonych.

Oskarżony A. K. (1) jest osobą starszą, schorowaną, niskiego wzrostu i małej wagi, ma problemy z poruszaniem, podczas gdy oskarżony M. A. (1), jest osobą o wiele młodszą, wyższą, lepiej zbudowaną i nie cierpi na żadne schorzenia. W tej sytuacji starcie obu oskarżonych, mogło być tylko dotkliwą porażką A. K. (1).

W konsekwencji należy przyjmować, że ustalenie dokonane przez Sąd

Okręgowy, nie są obarczone błędem. Zaslugują na akceptację. Brak jest podstaw, aby je zakwestionować jako wadliwe, tak w aspekcie dowolności dokonanych ustaleń, jak i braku podstaw do ich dokonania (tzw. błąd braku dowodów).

Oskarżyciel forsując swoją ocenę zachowania oskarżonego A. K. (1) zdaje się nie dostrzegać, że prawdopodobnie dopuścił się on jednak innego przestępstwa o zbliżonej społecznej szkodliwości.

Oskarżony niejako od samego czynu miał wiadomości o morderstwie pokrzywdzonej. Nie ulega to wątpliwości na podstawie jego wyjaśnień, ale też z przebiegu spotkania z synem i oskarżonym M. A. (1) przed południem 3 sierpnia 2020 roku. Oskarżony nie dopełnił obowiązku z art. 240 § 1 k.k., a zawiadomienie o śmierci pokrzywdzonej złożył przeciw w końcu sam M. A. (1) wieczorem tego dnia.

Ad. II.

Sąd Apelacyjny nie uwzględnił również drugiego zarzutu apelacji prokuratora - rażącej niewspółmierności wymierzonej oskarżonej kary. W ocenie Sądu Apelacyjnego, kara 15 lat pozbawienia wolności wymierzona oskarżonemu M. A. (1) za przypisaną mu zbrodnię, uwzględnia należycie wszystkie dyrektywy sędziowskiego wymiaru kary i okoliczności mające znaczenie dla jej wymiaru.

W niniejszej sprawie brak jest podstaw do uznania, że wymierzona oskarżonemu kara za czyn z art. 148 § 1 k.k. w wymiarze 15 lat jest rażąco niska. W tym miejscu wskazać należy, że oskarżony został skazany w warunkach z art. 31 § 2 k.k. Dopuscił się czynu mając w znacznym stopniu ograniczoną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem. Okoliczność ta

natomiast
bezpośrednio
wpływa na ocenę
stopnia winy
sprawcy, a w
konsekwencji na
wymiar kary.

Wprawdzie
ograniczona
poczytalność nie
stanowi okoliczności
wyłączającej winę,
sprawca działający
w takim stanie
ma zdolność do
zawinienia, popełnia
przestępstwo. Jest
to natomiast
zasadnicza
okoliczność
umniejszająca winę.
Obniża ona stopień
winy, co w
nawiązaniu do
limitującej funkcji
winy, musi znaleźć
odbicie w wymiarze
kary. W
orzecznictwie
wskazuje się
zgodnie, że „na
stopień zawinienia
wpływają wszelkie
okoliczności, które
decydują o zakresie
swobody sprawcy w
wyborze i realizacji
zachowania
zgodnego z prawem,
a w tym możliwość
rozpoznania
znaczenia czynu,
możliwość podjęcia
decyzji zgodnej z
prawem i możliwość
faktycznego
sterowania swoim
postępowaniem.
Stopień winy

najściślej zależy od stanu

poczytalności...” (tak wyrok SA w Lublinie z 16.1.2007 r., II AKa 350/06, KZS 2007, Nr 9, poz. 51).

Skarżący prokurator stawiając swój zarzut oraz domagając się wymierzenia oskarżonemu M. A. (1) kary nadzwyczajnej – kary 25 lat pozbawienia wolności, nie dostrzega zasadniczej dla sędziowskiego wymiaru kary normy art. 53 § 1 k.k., gdzie przyznano stopniu zawinienia funkcję limitowania kary – „bacząc, by jej dolegliwość (kary – przypis autora) nie przekraczała stopnia winy”.

Ustawodawca przyznaje przy tym ograniczeniu poczytalności w stopniu znacznym tak istotne znaczenie, większe niż w wypadku innych okoliczności, że stanowi to samoistną podstawę do nadzwyczajnego złagodzenia kary (art. 31 § 2 kk). Konkludując, w sytuacji kiedy stopień zawinienia, nawet przy przyjęciu postaci

bezpośredniego zamiaru dokonania przestępstwa, pozostaje obniżony z uwagi na okoliczności ograniczonej niepoczytalności, zastosowanie wyjątkowej, szczególnej kary 25 lat pozbawienia wolności i dożywotniego pozbawienia wolności, może mieć miejsce jedynie w wyjątkowych wypadkach. W realiach niniejszej sprawy, taka sytuacja nie zachodzi.

Na stopień winy wpływ miała także postać zamiaru sprawcy. Przyjmuje się bowiem, że zamiar nagły powstaje pod wpływem silnego bodźca, prowadząc do realizacji czynu bez jego planowania i określonych czynności przygotowawczych. Nagłość zamiaru oskarżonego wyznacza stopień jego winy, zawsze niższy w przypadku zamiaru nagłego niż w przypadku przestępnych działań planowanych. (por. Wyrok Sądu Apelacyjnego w

Krakowie z dnia 28 czerwca 2016 r. II AKa 232/15).

W tych okolicznościach, wbrew zarzutom apelacji prokuratora, brak było podstaw do zaostżenia wymiaru kary i wymierzenia oskarżonemu najsurowszej z przewidzianych przez kodeks karny kar – kary 25 lat pozbawienia wolności. Okoliczności sprawy, zwłaszcza te podmiotowe przekonują, że kara wymierzona w wyroku, 15 lat pozbawienia wolności, wykonywana w systemie terapeutycznym, będzie też karą współmierną do czynu oraz sprawiedliwą.

Wniosek

Prokurator wniósł o:
1. w części dot. A. K. (1) o uchylene wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Legnicy.

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

<p>2. w części dot. M. A. (1) o zmianę wyroku w części dot. orzeczenia o karze poprzez: wymierzenie mu za czyn z pkt. I części wstępnej wyroku kary 25 lat pozbawienia wolności, a na podstawie art. 85 §1 kk, art. 85a kk i art. 88 kk kary łącznej 25 lat pozbawienia wolności.</p>		
<p>Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Sąd Apelacyjny nie podzielił zarzutów apelacji prokuratora, co w konsekwencji musiało prowadzić do nieuwzględnienia wniosków tej apelacji.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>	<p>Nie stwierdzono występowania okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu określonych w art. 439 k.p.k., art.</p>	

	440 k.p.k., art. 455 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1. <i>Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</i>		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Co do sprawstwa i winy (pkt II wyroku)		
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy		
Wyrok utrzymano w mocy wobec niestwierdzenia w toku kontroli odwoławczej: - istnienia bezwzględnych powodów odwoławczych z art. 439 § 1 k.p.k., - tego, że utrzymanie w mocy wyroku skutkowałoby rażąco niesprawiedliwością orzeczenia (art. 440 k.p.k.),		

<p>- a także stwierdzenia z powodów opisanych w sekcji 3. nietrafności podniesionych w obu apelacjach zarzutów (art. 438 pkt 1, 2, 3 i 4 k.p.k.).</p>		
<p>1. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Pkt I części dyspozytywnej.</p> <p>Dokonano zmiany kwalifikacji prawne czynów z pkt VIII i X części wstępnej wyroku, a w konsekwencji wymierzono odrębnie kary za czyn z pkt II oraz pozostające w ciągu przestępstw czyny z pkt VIII i X części wstępnej wyroku.</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		
<p>Z powodów jakie wskazano wyżej, w pkt 3.1 ad. 3 dokonano zmiany ustaleń odnośnie części czynów przypisanych oskarżonemu M. A. (1). Czyny opisane</p>		

<p>w pkt VIII i X części wstępnej zaskarżonego wyroku, w ocenie Sądu Apelacyjnego nie wypełniają wszystkich znamion przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. Nie wystąpiło bowiem znamię „wzbudzenia uzasadnionej obawy spełnienia groźby”. Natomiast zachowanie oskarżonego względem pokrzywdzonych zakwalifikować należało z art. 216 § 1 k.k. Oskarżony wyzywał bowiem zarówno A. R., jak i G. P., co zrealizowało znamiona przestępstwa zniewagi.</p>			
<p>1. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i></p>			
<p>1.1. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i></p>			
<p>5.3.1.1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			

5.3.1.2.1.		# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
1.1. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
	Co do pkt III. Na skutek modyfikacji		

kwalifikacji prawnej czynów
popelnionych przez
M. A. (1) oraz
wymierzenia mu
na nowo kar
jednostkowych w
tym zakresie,
weryfikacji
podlegała również
kara wymierzona
oskarzonemu.
Zaszła konieczność
wymierzenia
oskarzonemu kary
łącznej na nowo.

W ocenie Sądu
Apelacyjnego nowa
kara łączna winna
zostać wymierzona
oskarzonemu w
wysokości 16 lat
pozbawienia
wolności, tak jak
w zaskarżonym
wyroku. Wprawdzie
obniżeniu o 1
miesiąc uległa górna
granica kary łącznej
określona w art.
86 § 1 k.k., to
jednak nie miało
to konsekwencji w
postaci obniżenie
wymiaru kary
łącznej. Górna
granica kary łącznej
zmniejszyła się z 16
lat i 7 miesięcy do
16 lat i 6 miesięcy.
To nie jest znacząca
różnica. Także Sąd
Apelacyjny na
podstawie art. 85
kk i art. 86 § 1
kk stosując zasadę
asperacji wymierzył
oskarzonemu karę
łączną 16 lat

pozbawienia
wolności.

W przekonaniu sądu wymierzona oskarżonemu kara łączna według zasady asperacji uwzględnia wskazania, co do celów kary łącznej z art. 85a k.k., gdzie kara taka winna przede wszystkim realizować cele zapobiegawcze i wychowawcze wobec oskarżonego.

Konkretnie oskarżony musi mieć świadomość, że pozostałe przestępstwa, o niewątpliwie drobnym charakterze, gdzie kary jednostkowe są niewysokie, wymierzone w miesiącach, nie pozostaną bezkarne. Oskarżony i w tym zakresie musi odnieść realną dolegliwość, co jednoznacznie wskazuje na konieczność odstąpienia od absorpcji.

Wymierzona oskarżonemu kara łączna musi być dolegliwa, zapewniać jego izolację oraz długotrwały proces socjalizacyjny, co z uwagi na charakter

uszkodzenia układu nerwowego, skutkując zaburzeniami w sferze behawiorystycznej, uzasadnia potrzebę wydłużenia izolacji. Jednocześnie kara 16 lat pozbawienia wolności jest współmierna do stopnia winy, jak również do stopnia społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego.

Co do pkt IV.

Wymierzenie nowej kary łącznej pociąga za sobą konieczność dokonania zaliczenia na poczet kary dotychczasowego okresu pozbawienia wolności w sprawie. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczono oskarżonemu M. A. (1) na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania w dniu 28.06.2020 r. oraz od dnia 04.08.2020 r. godz. 02:50 do dnia 28.09.2022 r. uwzględniając czas tymczasowego aresztowania oskarżonego w toku postępowania toczącego się przed

Sądem
Odwoławczym.

Odnosnie pkt V.

Uwzględniając częściowo argumenty zawarte w apelacji prokurator, orzekając w zakresie zarzutu tej apelacji, na podstawie art. 77 § 2 k.k. Sąd Apelacyjny wprowadził do wyroku zastrzeżenie, że warunkowe przedterminowe zwolnienie oskarżonego będzie mogło nastąpić dopiero po odbyciu przez niego 14 (czternastu) lat pozbawienia wolności. Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym uwzględniając wcześniejszą karalność sądową oskarżonego M. A. (1), negatywny wywiad środowiskowy, opinie z aresztu śledczego, okoliczności popełnionego przestępstwa, uznał, że zachodzą podstawy do zastosowania wobec oskarżonego surowszego limitu wyznaczającego termin, od którego

może ubiegać się o warunkowe przedterminowe zwolnienie. Wskazać bowiem należy, że przepis art. 77 § 2 k.k. upoważnia sąd meriti do ograniczenia swobody sądu penitencjarnego w zakresie decydowania o przedterminowym zwolnieniu przez wyznaczenie wcześniejszą decyzją sędziowską ostrzejszych (surowszych) limitów formalnych dopuszczalności, aniżeli te, które wyznaczyła ustawa. Upoważnia więc sąd orzekający co do kary do podwyższenia limitów określonych w art. 78 k.k. Ponieważ art. 77 § 2 k.k. należy do przepisów regulujących wymiar kary, to do decyzji sądowych podejmowanych na jego podstawie odnoszą się w całości dyrektywy wymiaru kary zawarte w art. 53 k.k, w tym co oczywiste, dyrektywa ogólnoprewencyjna. Dlatego też ocena sądu czy zachodzi, szczególnie uzasadniony wypadek" musi

być dokonywana w
płaszczyźnie art. 53 §
1 k.k.

Za zaostreniem
wobec oskarżonego
wymiaru kary na
podstawie art. 77 §
2 k.k. przemawiają
właściwości i
warunki osobiste
oskarżonego. Ten
popelniał czyn w
warunkach art. 33 §
1 k.k., co wyklucza
w ocenie Sądu
Odwoławczego,
wymierzenie mu
kary szczególnej.
Jednakże trzeba
mieć na uwadze,
że stwierdzone u
oskarżonego
uszkodzenia układu
nerwowego skutkują
zaburzeniami w
funkcjonowaniu,
obniżoną kontrolą
emocjonalną,
agresją. Wnioski
opinii sądowo –
psychiatrycznej
pozostają przy tym
zbieżna ze sposobem
funkcjonowania
oskarżonego. Ten
był w przeszłości
karany za groźbę
karalną. W
niniejszym
postępowaniu
dopuścił się szeregu
czynów
nieracjonalnej
agresji werbalnej i
fizycznej. A w
końcu dopuścił się
brutalnego
zabójstwa
podyktowanego

wyłącznie
wybuchem
niepohamowanej
agresji i pod
działaniem środków
psychoaktywnych
(alkoholu i
narkotyków).

Wszystko to
przekonuje, że
oskarżony stanowi
istotne zagrożenie.

Etymologia tego
sposobu

postępowania jest
też trwała, być
może zachowanie
to będzie mogło
być korygowane,
przez wyrobienie
racjonalności oraz
wprowadzenie
hamulców działań
popędowych.

Wszystko to jest
obarczone
niepewnością
wyniki, a przede
wszystkim wymaga
wieloletniego okresu
oddziaływań
terapeutycznych
oraz kontroli
funkcjonowania
oskarżonego.

Jednocześnie można
się obawiać, że
oskarżony będzie się
wykazywał
skłonnościami do
manipulacji. Może
on, motywowany
chęcią skrócenia
kary, traktując
instrumentalnie
proces resocjalizacji,
nawet przez czas
dłuższy zabiegać o
pozytywne oceny
zachowania. Należy

	<p>jednak przyjmować, że z uwagi na trwałe przyczyny stwierdzonych u oskarżonego zaburzeń, oraz wykazywaną intensywność agresji, izolacja oskarżonego musi być wydłużona.</p> <p>Ustalając oskarżonemu podwyższony wymiar odbytej kary uprawniający do ubiegania się o warunkowe zwolnienie, nie wyłącza się przecież możliwości skorzystania w przyszłości z tego środka probacyjnego. Okres możliwego skrócenia kary o 2 lata, powinien być w sytuacji oskarżonego traktowany jako znaczący oraz stanowić istotny czynnik stymulujący do dobrego zachowania oraz poddaniu się rzeczywistemu i efektywnemu działaniu terapeutycznemu.</p>	
<p>6. Koszty Procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	

<p>VI. VII</p>	<p>Obrońca z urzędu oskarżonego M. A. (1) adw. M. R. uczestniczył w rozprawie odwoławczej, złożył oświadczenie o tym, że koszty obrony z urzędu w tym postępowaniu nie zostały uiszczone, dlatego na podstawie art. 29 ust. 1 prawa o adwokaturze i § 2, § 4 ust. 1 i 3, § 17 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (tekst jedn. Dz.U. z 2019 r., poz.18) zasądzono na jego rzecz 600 zł kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym i 138 zł zwrotu podatku od towarów i usług.</p> <p>Zgodnie z art. 636 § 1 k.p.k. koszty postępowania odwoławczego związane z nieuwzględnioną apelacją prokuratora obciążają Skarb Państwa. Oskarżony</p>	
--------------------	---	--

	<p>natomiast nie ma majątku, orzeczono wobec niego długoterminową karę pozbawienia wolności, dlatego uiszczenie przez niego kosztów sądowych byłoby dla niego nadmiernie uciążliwe, co skutkowało zwolnieniem go od ich uiszczenia (art. 624 § 1 k.p.k.).</p>		
	7. PODPIS		
<p>SSA Maciej Skórniak SSA Jarosław Mazurek SSA Janusz Godzwon</p> <p>1. Granice zaskarżenia</p>			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	prokurator Prokuratury Rejonowej w Głogowie		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Część wyroku – w zakresie uniewinnienia A. K. (1) (pkt XII zaskarżonego wyroku) i orzeczenia o karze względem M. A. (1) (pkt VIII zaskarżonego wyroku)		

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia				
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości			
#w części	#	co do winy		
#	co do kary			
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia			
1.3.2. Podniesione zarzuty				
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji				
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu			
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu			

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana
1. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		

Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego adw. M. R.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcie z pkt II, III, IV, V, VI, VII, VIII, IX, X, XI zaskarżanego wyroku		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	